

ВОРОНЬКО Платон Микитович (18. 11 (01. 12). 1913, с. Чернеччина, нині Охтир. р-ну Сум. обл. — 10. 08. 1988, Київ) — поет. Член СПУ (1944). Сталінська премія (1951), Державна премія України імені Тараса Шевченка (1972). Респ. комсом. літ. премія ім. М. Островського (1962), Літ. премія ім. Лесі Українки (1976). Депутат ВР УРСР 10–11-го скликань. Працював на буд-ві у Таджикистані. Навч. у Літ. інституті в Москві (1938–41), звідки пішов добровольцем на війну з Фінляндією. Учасник 2-ї світової війни. Бойові та держ. нагороди. Командир підрозділу у партизан. з'єднанні С. Ковпака. Пісні та вірші В. у вигляді листівок розповсюджувалися між партизанами та насел. окупов. областей. Тему боротьби з фашизмом художньо осмислено у зб. поета «Карпатський рейд» (К.; Х., 1944), відображено у нарисі «Партизанський генерал Руднєв» (1946), кн. віршів та поем «Весняний грім» (1947), «Великий світ» (1948; усі — Київ), «В ім'я твоєї волі...» (Л., 1949), «Від Москви до Карпат» (К., 1951). В. писав про розбудову мирного світу, дружбу народів у поет. зб. «Славен мир» (К., 1950), «Моя Москва» (К., 1953), «Моя Гуцульщина» (Л., 1956), «Драгі другарі» (1959), «Нелинь» (1963), «Здвиг-земля» (1976), «Узьмінь» (1979), «Осениця» (1983).

Автор поем «Райком комсомолу» (1949), «Народження легенди», «Онися» (обидві — 1954), «За всі літа розлуки» (1962), зб. лірики «Повінь» (1970). Для дітей та юнацтва писав поезії, віршов. оповідання, казки, балади, поеми, що увійшли до зб. «Читаночка» (К., 1951), «Казка про Чугайстра» (К., 1957; поставлена 1965 у Київ. та Львів. ТЮГах, 1985 — у Хмельн. театрі ляльок; 1978 знято одним. фільм на Київ. кіностудії наук.-популяр. фільмів), «Сніжна зіронька горить» (1973), «Облітав журавель» (1974), «Всім по сім» (1975; усі — Київ). Поет звертається до проблем життя і смерті, породжених недавньою війною, до пошуку гармонії та ідеалу в сфері духовності особистості. З роками лірика В. позбавляється декларативності, казенного оптимізму, сповнюючись філос. заглибленням у світ сучасності. Поет. творчість В. засвідчує оригін. художню манеру, сформов. під впливом пісен. традиції, прозорої тональності та ритмомелодики нар. пісні. Окремі твори В. перекладено рос., білорус., узбец., туркмен., чувас., болгар., польс., чес. та ін. мовами. Поезії В. поклали на музику Ю. Мейтус (хори «Ходімо, кохана, у ліс», «Вечірня пісня», «Ой на горі село горить», усі — 1950; романси «У нашому серці є ласка хороша», 1974; «Затанцюй мені, циганко», 1988); А. Штогаренко (хори «Галичанка», «У Києві на Подолі», «Ой як жалко», усі — 1972); В. Кирейко (хор «Партизанський триптих», 1973); О. Левич (пісня «Липка», 1987).

Основні твори

Твори. Т. 1–2. К., 1973; Твори. Т. 1–4. К., 1982–83; Подорожник: Поезії. К., 1995; Їжачок-хитрячок: Вірші. К., 2000; Хвалився кіт. К., 2001.

Рекомендована література

1. Сердюк П. Платон Воронько. К., 1963;
2. Горlach Л. Платон Воронько. К., 1973;
3. Русаків С. Платон Воронько. К., 1973.

Л. Н. Горlach

Бібліографічний опис:

Воронько Платон Микитович / Л. Н. Горlach // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-29861>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).